

De planeet Aurorion – deel 3

Micha Beuger

We nemen je mee naar de stokoude high tech planeet Aurorion, aan de andere kant van ons melkwegstelsel. Bezoek aan de hoofdstad en terugreis naar de Aarde.

De hoofdstad Ahúrabad

Op het centrale plein stappen we uit de ondergrondse metro.

De mannelijke bestuurder had zelf de haltes afgeroepen:

‘Ahúrabad Löy... Dörz...’

Löy betekent zuid. Dörz (Deurdz) is het oude stadshart.

Aanvankelijk gemoderniseerd, maar sinds onze vorige eeuw zoveel mogelijk in de authentieke staat teruggebracht.

Maar voor we de pittoreske, miljoenen jaren oude straatjes bekijken, slaan we een blik op de brede Boulevard.

Ahúrabad komt bij mij over als een soort kruising tussen Parijs en Rotterdam. De rivier als een synthese van Seine en Maas.

Het plaveisel bestaat deels uit doorzichtige platen. Hier vlak onder lopen de witte en de groene metro's over vier sporen.

De reizigers en de wandelaars kunnen elkaar zien. Verder is er nauwelijks verkeer, behalve hier en daar een verdwaalde

raceligfiets. De meeste mensen gaan te voet. Aangezien de

Boulevard kilometers lang is, hebben ze er toch iets op

gevonden om voetgangers zich sneller te laten voortbewegen.

In de as van de promenade heb je twee transportbanden, die

wel dertig km per uur gaan, met bewegende armleuningen in

het midden. Vanwege de hoge snelheid kun je hier en daar

trapsgewijs op die banden stappen via kortere, die naar ik

schat 10 en 20 km per uur bewegen. Er staan aardig wat

mensen op de banden, met hier en daar een fiets, een rolstoel

of een kinderwagen. Dergelijke transportbanden heb je op alle

promenades en stations en in diverse openbare gebouwen.

Alle mensen groeten elkaar, met het opsteken van een hand en het woord 'Lökim' (lukkig, ofwel dag, hallo, welkom). Mensen die elkaar kennen, noemen dan ook elkaars naam: 'Lökim Lüywan Lökim.' 'Lökim Zörzim Lökim.'

Winkelen op Aurorion

Omdat onze treinreis bijna de hele dag heeft geduurd, krijgen we alweer wat trek. Ik vraag de winkelier of hij iets hartigs en knapperigs voor mij heeft. De snack smaakt heerlijk en ik laat dat duidelijk merken. Als ik mijn pasje in de terminal wil stoppen om die 1 hur af te rekenen, weert hij dat af. 'Hamur!' Vriendschap, je krijgt het voor niets. Winkels heb je daar in alle maten en soorten. De meeste zijn ergens in gespecialiseerd. Allemaal stralen ze rust en overzichtelijkheid uit.

Het winkelpubliek, zeker de ouderen, lopen allemaal in grauwe overalls. Ze hebben gemêleerd grijs hoofdhaar, de dames in een knoet. Hun woeste wenkbrauwen en wimpers lijken wel zonnenstralen. Dan komt er een groepje Auroriaanse jongeren binnen, met een uitheemse kleding en kleurige kapsels, zoals bij ons met Carnaval niet zou misstaan.

Ahúrabad is een rustige, relaxte stad.

Nu we uren hebben gelopen, zien we toch hier en daar een voertuigje. Ze zijn klein in vergelijking met de Auroriaanse lichaamsbouw en de meestal brede straten. De meeste karretjes zijn aluminiumkleurig. Sporadisch zie je een vrachtwagentje, een ambulance – die geen geluid maakt, maar wel knippert –, een soort taxi of een soort scootmobiel.

Nurim van de Hãrbarad

In het midden van het centrale plein staat een cirkelvormig groepje serviceterminals, met de beeldschermen naar buiten. Twee jongetjes spelen computerspelletjes tegen elkaar. Vanuit de Boulevard scheurt geruisloos een aluminiumkleurig scootertje met twee zwaarbewapende mannen in legergroene overalls en aluminiumkleurige helmpjes in de vorm van een ui.

Die zijn van de Hâmbarad, letterlijk de Broederschap, ofwel politie, leger, burgerservice of hoe je het ook maar noemt. De ene trekt een snoer uit het scootertje en stopt dat met zijn pasje in een terminal om het op te laden.

Een Auroriaanse vrouw, die de hele reis met ons in de coupé had gezeten en met ons was meegelopen, loopt naar de andere agent en vraagt naar de dichtstbijzijnde kapsalon. De agent pakt haar pasje, stopt het in een terminal en bekijkt haar gegevens. Zij blijkt uit Löbad te komen. Hoezo, privacy? 'Lökim Karlan Lökim.' Zegt de agent en pakt haar hand. Hand in hand lopen ze de winkelstraat in. 'Ja', zegt de andere agent, 'bij ons worden bezoekers letterlijk aan de hand rondgeleid.'

En dan zien we een groepje Auroriaanse jongelui een winkel binnen stappen. Ze zijn poedelnaakt en lopen op blote voeten. 'Wat vindt u hier nou van?' vraagt een vrouw uit onze groep. 'Zeg maar Nurim', zegt de agent. 'Het kan geen kwaad, dus mag het. Ik geef toe, dat sommige aliens daar niet zo goed tegen kunnen. Nou, dan kunnen ze zo'n blauw pilletje bij me komen halen.' 'Moet je dan geen uniform dragen?' 'Dat is niet echt noodzakelijk, dus hoeft het niet. Zoiets moeten de mensen zelf weten.' De jongelui komen de winkel weer uit, al vruchten etend. 'En moet je dan niet altijd je pasje bij je dragen? Wie betaalt hun boodschappen dan?'

De agent blijkt nog twee extra pasjes bij zich te hebben. 'Kijk, dit is mijn dochter Elim. Zij werkt bij de Habômbadad, de omroepstichting. Ze verzorgt satirische programma'tjes. Dank zij mensen zoals zij hebben we humor op onze planeet. En dit is mijn zoon Zoran. Hij is beeldend kunstenaar. Samen met een groepje architecten heeft hij alle oude stadswijken verfraaid. Allebei hebben ze Engels en aardkunde gestudeerd. Jullie kennen toch ook wel de kreet 'nieuwetijds mensen'? Ik zal zo even voor ze afrekenen.'

Nurim toetst wat op een terminal.
Eerst zie je een beeldencollage van zijn zoon.
Daarna een uitzending van zijn dochter.
Ten slotte het meest recente Engelstalige aardse nieuws.
'Hadden jullie niet gedacht, hè? Een fijne tijd nog.'
Hij trekt stekker en pasjes uit de terminals en scheurt weg.
Op zoek naar zijn collega bij de kapsalon.

De terugreis

Met de witte metro gaan we terug naar de ruimtebasis.
De vrouwelijke bestuurder roept de namen van de stations af:
'Hàmbarad (kazerne/politiebureau)... Dorzim... Brazè...
Ràbodin (koninklijk paleis)... Kökin... Wuda... Ahúrabad Züy
(noord)...'
En buiten de stad, aan de rand van het kronkelige ravijn:
'Zörzim Zak... Lùywan Zak... Zanzam Zak...'

Na aankomst op de ruimtebasis, leveren we onze overalls in.
En onze pasjes, die we één keer gebruiken.
Om onze spullen uit de kluisjes te halen.

In een flits gaan we door de interdimensionale poort.
Terug naar de Aarde.

En dan word ik wakker...
In welk opzicht eigenlijk?

Einde

Micha Beuger – Hoofdedacteur – 22 januari 2007